

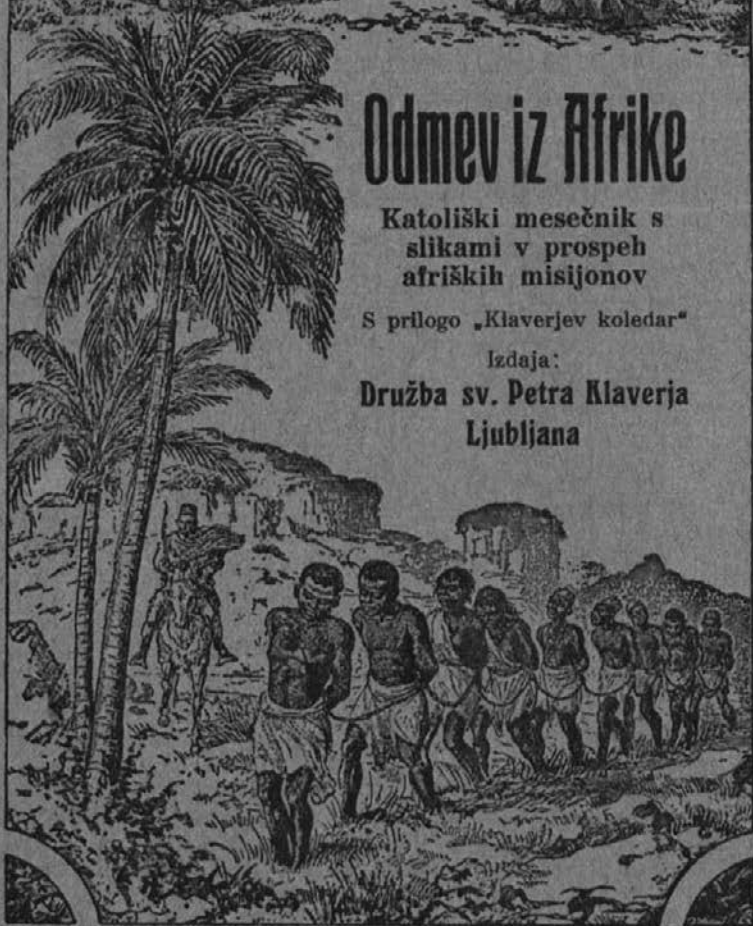
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 6 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 8·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š. Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Žive goreče sveče v sveto žrtev. — Misijonar Kolenc piše. — Usmiljenje božje je veliko. — Sirotišnica božje Previdnosti. — Gobavci v Manakavali. — Misijon sv. Mihaela. — Apost. prefektura Kronstad. — Gole oblačiti. — Zvestoba krščenca. — Uslišane molitve. — Albert Odengo.

Molitev za naše ljube dobrotnike.

Povrni, Gospod Jezus, vsem, ki nam zavoljo Tvojega Imena kaj dobrega store z večnim življenjem!

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov „Odmeva“ opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 svetih maš.

Spomin za umrle.

Msgr. Ogé O. M. I. apostolski prefekt Liberije. — Msgr. Dontevill, O. M. F. vrhovni predstojnik Oblatov Brezmadežne. — P. Schneider, O. S. Sp. v apostol. vikarijatu Loango. — Fr. Emerih.

Janez Šamperl, Spuhlje. — Ana Kranje in soproga, Žalec. — Mr. Potokar, Tržič. — Gospa Nerad, Žikarce. — Janez Suhadolnik, Kamnik. — M. Kostanjevec, Ljubljana. — Mr. Debevc, Brezovica.

Naj počivajo v miru!

Dobre knjige.

Nebeške rože. Knjižica najlepših nabožnih spisov.

1) Življenje z Jezusom — 2) Kraljevanje Srca Jezusovega v družinah — 3) Mala sv. Terezija — 4) Premišljevanje o svetem rožnem vencu.

Vse knjige stanejo broširane Din 40—, v platno vezane Din 60—. Posamezni izvodi broširani Din 15—, vezani Din 20—. Dobi se: Uprava nebeških rož, Ljubljana, Komenskega ulica 12.

Spoved malih grehov. Priredil Dr. Fr. Jerč. Cena 25 Din, po pošti Din 1·50 več. Knjiga je za versko izobrazbo vsem jako potrebna, zato jo toplo priporočamo. Naroča se pri Ničmanu, Ljubljana.

Prvenke črnih sester.

Žive goreče sveče v sveto žrtev.

Poroča sestra Engelberta, od Dragocene krvi.

Kdor je kedaj obiskal kaka imenitna božja pota, se bo ginjen spominjal mnogih sveč, ki jih krščanska ljubezen prižiga v dar in zahvalo v Marijinih svetiščih.

Ave Marija! Tisoč sveč
V Tvojem svetišču gori,
Ave Marija! Tisoč src
K Tebi v nebesa žari!

Tisoče src bije tu v ljubezni in zvestobi do nebeške Kraljice. Naš misijon Kilema ob vznožju Kilimandšaro je posvečen Naši Lj. Gospe Lurški. Soha Brezmadežne v naravni velikosti stoji v altarju med dvema stebroma. Seveda je vse revno in priprosto. Le po dva svečnika stojita ob levi in desni, pred njo zelene palme in bele

kale. Zato se pa odraža Marijina bela podoba tako lepo in čisto v svoji lilijski krasoti izza temne stene. Ob njenem vznožju je prostor za Marijine otroke. Ob Marijinih praznikih pridejo v vencih, okrog vratu pa z Marijino svetinjo na višnjem traku in pojo: „Otrok Marijin sem!“, da se razlega po prostrani cerkvi.

Najlepše pa je v cerkvi o mraku zlasti pomladi. Saj afriški pomladni večer je tako jasen in polen tajnosti! V neposredni bližini se dvigujeta sneženi Kibo in skalnati vrh gore Mawenzi, ki sta kakor ogromna stražarja narave, ko se ta spravlja k počitku. Gorski potoki ljubko šumljajo mimo cerkve, ptički pa poletavajo in frfotajo k svojim gnezdov, ki so jih napravili v vrhovih akacij v drevoredu ob cerkvi. Črn deček v belem canzusu (srajci) hiti v zvonik, da potegne za vrv in zvonček zazvoni k skupni večerni molitvi. Po stranskih potih vse poživi. V drevoredu in vrtu vse mrgoli in vse hiti v cerkev.

Podoba Naše Lj. Gospe Lurške se sveti v žarkih zahajajočega solnca in se ozira tako milo na pobožne molivce. V večernem mraku je vse tako tiho in domače. Prav ob altarju kleče prečastiti misijonarji, med njimi častitljivi ustanovitelj tega misijona. Beli lasje na njegovi glavi so kakor novopadli sneg. Ob obhajilni mizi kleče domači otroci in kandidatinje domačinke, dvaintrideset deklic v belih oblekah z modrimi trakovi okrog vratu in modro predpasane. To so prvine kongregacije sester domačink Naše Lj. Gospe Kilimandšarske. Za njimi kleče misijonske sestre Dragocene krvi.

Večerno molitev moli v jeziku Snaheli skoro sedemdeset prebivalcev misijona Kilema. Resno in slovesno doni molitev po prostorni cerkvi. To je prošja in molitev za to deželo in njene prebivalce, za daljne dobrotnike in prijatelje, zlasti za sv. Očeta in našo mater sv. katoliško Cerkev. Večerni zvonček se lepo sklada s temi otroškimi glasovi. Sestra Natalija gre in prižge sveče ob vznožju Marijine podobe. Dvaintrideset devic stoji v vrsti pred Materjo božjo kakor dvaintrideset prižganih sveč in molijo skupno ali pojo *Salve Regina*.

Marija, brezmadežna Devica,
Pomagaj, da lepo živimo,
Da drugega si ne želimo
Kot priti v nebesa, kjer si Ti Kraljica.

Res: to so kakor goreče sveče, ki se hočejo žrtvovati v Marijino čast, prvine izmed devic v Kilimandšaro. Kako rade in pobožno molijo tu pred Marijino podobo vsak

večer; saj mrak vliva sladkih skivnosti v mlado pobožno srce.

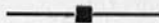
Medtem se je stemnilo. Le večna luč v svetilki pred altarjem obseva belo podobo Naše Lj. Gospe. Dvoje sveč še osvetljuje bodoče Kristusove neveste, ki začenjajo svoje redovniško življenje pod okriljem Marije. Brezmadežna jim je svetel vzor. Pred petnajstimi ali še več leti so bile te device še paganske deklice; kakor hitro pa so čule o božji blagovesti, jim ni dalo več prestatí med pagani; zatele so se v misijon. Zgled in življenje misijonskih sester Dragocene krvi, ki so jim postale matere in vodnice, je napravilo na njih vzprejemljive duše tak vtisk, da so ubogale klic Gospodov: „Pridi in hodi za me-noj!“ Po dolgi preskušnji so bile potem sprejete kot postulantinje.

Kmalu bo dozidana hiša za novicijat prvih „sester N. Lj. Gospe Kilimandžarske“. Tu bodo skupaj prišle od vseh misijonskih postaj, kjer so delale svoj postulat, in začele pravo redovno življenje. Kako se veselijo tega dneva!

Redovna obleka teh bodočih nevest Kristusovih je bela, trak in pas sta modra, kakor je to tudi na podobi Naše Lj. Gospe, kateri so se posvetile. Ko vstopijo v novicijat, dobe še bel šlar.

Že zdavnaj bi bilo poslopje za novicijat dodelano, ako nam bi naša revščina ne branila vsled pomanjkanja denarja. Poslopje bo stalo na ravnini blizu postaje Rombo. Naš prečasti gospod škof upa, da bo mogel poslopje kmalu blagosloviti. Seveda še mnogokaj manjka, med drugim tudi zvonček. Ni treba da bi bil velik. Da bo le mogel v zvonik, kakih petindvajset kil. Tako je rekel zidarski mojster. — Kdo izmed prijaznih bralcev bi nam podaril ta zvonček? Zvonček, ki bo božje neveste klical in zbiral k molitvi, obenem pa klical venkaj v daljno pagansko puščavo in vabil duše, ki še tavajo v zmoti paganstva, a imajo dobro voljo?

Misijonar Rafael Kolenc

piše vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja :

Kako sem vam hvaležen, da ste nam poslali denar za našo šolsko kapelo v čast sv. Mali Tereziki. Tudi dva strojčka za lase striči in mazilo za mojo bolno roko sem dobil. Naj bo ljubi Jezus vsem dobrotnikom tisočeri plačnik!

Vselej imam tako veselje, da vam ne morem popisati, kadar pride kaka pošiljka od vas. Vselej jo tako dobro zadenete, da pride, kar mi najbolj potrebujemo. Res si ne morem misliti drugače, kot da vas vodi za roko pri vsem vašem delu vaša častita ustanoviteljica Marija Terezija Ledóchowska. Oh, kako se smehlja dol z nebes, ko vidi, kako gre lepo njeno započeto delo, si misli, pravo naslednico sem pustila na zemlji.

Leta 1920. meseca avgusta, ko sem bil na poti v Afriko, sem se oglasil v vaši osrednji hiši v Rimu in sem imel čast osebno spoznati vašo ustanoviteljico, Marijo Terezijo Ledóchowsko. Moje največje veselje bi bilo, da bi jo že kmalu častili na oltarjih.

Jeseni nam je napravil mraz silno veliko škode na vrtu. Imeli smo nasajenih precej sadnih dreves, ki so bila vsa v najlepšem cvetju. Krompir, fižol, salata itd. vse je prav lepo kazalo. Cela zima je bila topla, avgust jako lep (ker tu imamo zimo, ko je pri vas poletje). Dne 8. septembra je nastopil za te kraje nenavaden mraz, imeli smo hudo slano in štiri stopinje pod ničlo. Dne 9. septembra pa je bilo kar šest stopinj pod ničlo. Tako sem kuril in kadil, da je bilo vse v dimu. Kar potegne krog osme ure zjutraj strašno mrzla burja, razpodi dim in uniči vse. Kako žalosten je pogled na naš vrt, pa kaj hočemo: Bog je dal, Bog je vzel, ime njegovo bodi češčeno!

Predobra gospa grofica! jaz bi se Vam prav lepo priporočil še za kip Lurške Matere Božje za novo kapelico, vsaj meter visok. Oh, kakšno veselje bi mi napravili s tem, vse svoje žive dni bi ne pozabil. Seveda, vedno in vedno se vam priporočam za vse, karkoli morete za nas napraviti, naj si bode za cerkev, šolo, za uboge zamorčke ali pa za nas misijonarje. Ljubi Bog naj že vnaprej obilno poplača. Jaz in mi vsi ubogi misijonarji želimo vsem ljubim dobrotnikom prav srečno in blagoslovljeno novo leto! Najlepše se zahvaljujemo za vse dobrote in prosim lepo, da nas ubogih misijonarjev tudi v novem letu ne pozabite. Pozdrave od cele naše misijonske družbe, še posebno od mene.

Usmiljenje božje je veliko.

Poroča sestra Julija, od sester Dragocene krvi.

V začetku l. 1928 je bil ustanovljen tu v Transkei v Mount Frere mal misijon. Pa bo treba še mnogo žrtev in molitve, predno se bo naša sv. Cerkev v tem kraju utrdila, zlasti ker že dolgo časa deluje tukaj 12 sekt. Ubogi zamorci so vsi zmedeni, ko se jim vedno ponavlja, da je ena cerkev kakor druga, samo katoliška ne, ker te, da se je treba bati. Kamor se ta naseli, tam da so druge takoj uničene. Vsled pomankanja duhovnikov ni bilo mogoče, da bi bil tukaj stalno kak misijonar. Pristojni dušni pastir je od tu 60 milj oddaljen in je ta pot zlasti ob deževju zelo težavna. Zato pa napravimo me sestre v družbi kandidatinj domačink vsak teden po eno misijonsko pot tu sem, obiščemo bolnike, poučujemo in krščujemo v sili. Prav čudežno je, kako včasih kakega bolnika doleti sreča, da še na zadnjo uro prejme sv. krst. Tu moramo le reči: Čudna so božja pota!

Pretekli teden sem kakor po navadi šla na svojo misijonsko pot. Solnce je že vzhajalo izza skalnatih gorskih grebenov, ko sem odhajala in megle so polagoma vstajale iz dolin. Cele vrste črncev so že hodile po cesti v prodajalne, da svoje blago prodajo in kaj drugega kupijo. Skoro vse prenašajo na glavi razen svojih malih otrok. Iz meha navadno gleda o tej priliki le mala kodrasta glavica, ali pa mati nosi otroka zavitega v umazani stari odeji na hrbtu. Pri neki starki sem videla, da gleda nekaj drugega na hrbtu na dan, namreč petelin ali kokoš, ki jo je nesla na trg, da si za izkupiček kupi živeža.

Ko sem čez nekaj časa prišla v drug paganski kraj, je naenkrat skočil iz grmovja 6 letni deček in še dva tovariša in so na vso moč kričali: „Safa, safa! Umrli bomo! Smo že mrtvi!“ Nekaj časa sem začudena zrla za malimi begunci, a mi je nek notranji glas rekel, naj grem za njimi prav do njih bivališča. S strahom so se ozirali zdaj pa zdaj na svojem begu, če gre čudna bela postava za njimi in potem hitreje skakali naprej kakor mali kozlički mimo koč in kočic. Pa pride iz ene izmed teh koč stara ženica in me ustavi, češ da mi ima nekaj povedati. „Tamle!“ je rekla in pokazala proti vzhodu, „tam leži moj brat, ki je glavar, bolan. Pojdi ga obiskat.“ Obljubila sem, da to storim, toda sem morala še poprej drugega bolnika obiskati in katekizem razlagati. Čez poldrugo uro sem prišla nazaj in se napotila k bolniku.

Stanoval je v stari koči, napravljeni iz trave. Za posteljo mu je služila oguljena slamnjača, po odeji pa so kar vidoma lazile uši. Polno obiskovalcev je sedelo zunaj okrog hiše in vsi so molčali. Pokleknila sem tiho k postelji in nekoliko odmaknila odejo, ker bolnik je ležal, ko da je mrtev. Kakšna revščina in zapuščenost. Starec je moral biti star 100 let in je bil le kost in koža. Oči so mu bile globoko vdrtne in so me tiho prosile pomoči, tako da me je kar zapeklo v srce. Odprl je usta in pokazal na svoj jezik, ki je bil višnjev in grozno ostuden. Starec je vse razumel, le govoriti ni mogel. Okrog stoječi so mi povedali, da že leto dni boleha vsled neke bolečine v grlu in da se mu je sedaj golt popolnoma zarastel, tako, da ne more uživati ne jedi in ne pijače. Ko sem videla, da mi je odločenih le še malo ur, sem se takoj lotila deja in sem vprašala navzoče, če je poprej kedaj izrazil željo, da bi bil rad krščen. Vsi so mi to pritrdili. Tudi bolnik je pomigal z glavo v znak pritrditve. Pripovedovala sem mu poglobitve verske resnice in on je sproti pritrdjeval v znak, da razume. Ko sem ga vprašala, če veruje v Boga, je napel moči in iztisnil piskajoč glas iz grla: „Udiya kolwa ku Tikso — Verujem v Boga.“ Genljivo je bilo videti, kako je težavno pomolil glavo, ki je bila le kost in koža, da bi ga krstila. Z veseljem sem mu izpolnila željo in sem ga krstila na ime Jožef. Še enkrat me je hvaležno pogledal z ugašajočimi očmi, da ne bom tega pogleda nikdar pozabila, potem pa je mrtev obležal na ležišču . . . Sv. Jožef, njegov patron, ga je sprejel v svoje varstvo, ko je ta ubogi mož ob 11. uri stopil v gospodov vinograd. — Res: veliko je božje usmiljenje!

Sirotišnica Božje previdnosti v Ambatolampy.

Pismo sestre Rosaline.

Vsota, ki ste nam jo poslali, nam je pomogla, da smo plačali kamenje in je tako postavljen temelj za novo sirotišnico, za kar se imamo zahvaliti Vaši ljubljeni ustanoviteljici, ki smo ji bili zadevo priporočili. Bog je očitno dal svoj blagoslov. Tri tedne je hudo deževalo in so nas naši Malgaši zagotavljali: „Matere morajo zelo moliti, da bodo ustavile dež.“ Že tisto noč, ko smo vzdali zadnji kamen, se je vsula ploha, ki je bila od šestih zvečer do šestih zjutraj. Slab letni čas bo zadržal naše delo za

najmanj dva meseca. V tem času hočemo tem več moliti in zaupati na Boga, da bomo mogli dovršiti to zidanje, ki ima namen, da polajša toliko bolečin in pripelje k Bogu toliko duš. Ako bi pa vsled pomanjkanja denarja ne mogli vsega izvršiti, nam bodo pa vsaj nekateri dodelani prostori omogočili, da bomo mogli sprejeti nekaj najrevnejših otrok. Ah, in takih je tukaj vse polno. Od 24. aprila do 1. maja ima 38 naših malgaških sester duhovne vaje. Ob koncu jih bo 10 izmed njih napravilo večne oblube. Te ljubke sestre, ki so nam v veliko pomoč, so razen treh vse izšle iz naših sirotišnic. So torej dragoceni sadovi, ki se imamo zanje zabvaliti Vaši Klaverjevi družbi, ki nam je vedno tako skrbno pomagala, da smo mogli preskrbeti za njih obstanek.

Gobavci v Manakavaly.

Apostolski vikarijat v Tananarivi.

Pismo P. Spreeken, jezuit.

Noben Evropejec si ne more misliti, koliko gorja in bolečin se skriva v tem oddaljenem kotu sveta, ki jih pa bolniki udano in potrpežljivo nosijo. Kolikorkrat pridem v ta kraj, se mi polasti duše žalost in sočutje. Kraj trpljenja leži 40 km oddaljen od glavnega mesta Tananariva in je naravno zelo lep. Na ta lepi kraj pa so prikovani bolniki, ki razpadajo telesno in razširjajo okrog sebe mrtvaški duh. Nad 800 jih prebiva v posameznih odločenih kočah. Streha teh koč krije neizmerno gorje, včasih ene osebe, včasih cele družine. Na Madagaskarju je takih bolnikov okrog 7.000. Od naših 800 jih je 300 krščenih. Kadar jih obiščem, je zanje praznik; saj jim prinesem Jezusa, ki o njem piše prerok Izaija, da je bil kakor gobav in izvržek človeštva. Redko ga prejmejo v sv. obhajilu, a takrat: s kakšno vero in pobožnostjo. Kar žari jim bogoljubna duša, ki se skriva pod to razpadajočo telesno skorjo.

Naj vam opišem svoj zadnji tamkajšnji obisk. Pozno popoldne sem prišel v Manakavaly. Komaj sem se prikazal, že je začela roka brez prstov vleči za vrv zvona in sklicala vse iz posameznih koč, da so prilezli h kapelici. Nekateri so se opirali na palico, imeli noge obvezane v umazane cunje, ki so bile kar trde gnoja in strjene krvi. Zopet drugi so lezli po kolenih ali pa so jih njih močnejši tovariši nesli na hrbtu v cerkev.

Glejte tu je moj Rok, ki ga vodi mala gobava deklica. Slep je in obraz mu je ena sama smrdeča rana. Kadar ga obhajam, mi vselej z ustnicami oblizne tudi prste. Popolnoma je vdan v božjo voljo in bo našel — četudi slep — pot v nebesa. Drug revež je Anton. Obraz mu je kakor hrapava hrastova skorja. Med 200, ki čakajo na spoved, je on vedno prvi; z očmi, ki so jim veke odprte, gleda skozi mrežo v spovednico. Ne spoveduje se dolgo, kajti skoro brez greha je. Smrad, ki puhti iz njegove gnjile kože je v nasprotju z njegovimi dušnimi vrlinami.

Misijonar streže gobavemu.

Naslednje jutro sem obhajal gobavce. Anton je na sv. obhajilo čakal že od 4. ure zjutraj. Kakor hitro so se vrata v cerkev odprla, je smuknil na svoje navadno mesto in tukaj nepremično čakal in molil po cele ure, gledajoč Kristusa na križu v velikem oltarju.

Hvala Vam za prenosni oltar, ki ste nam ga darovali, ki mi je na mojem trimesečnem potovanju izvrstno služil in mi tudi sedaj še služi, kadar obiskujem misijonske postaje, ki še nimajo kapelic. Hvala tudi za vse drugo, kar ste nam poslali. Ko bi le mogli biti priča in videti, kako naši Malgaši cenijo Vaše škapulirje in svetinjice!

Misijon sv. Mihaela v Baseng-Bakosse.

Piše P. Ham iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hill-u.

Misijon sv. Mihaela datira izza 1926. Takrat je bila povsod še puščava, kjer se danes vsak dan bere sv. maša.

Bakosse je hribovita dežela. Misijon sem posvetil sv. Mihaelu zato, ker je bil poprej ves kraj pod oblastjo satana in pa zato, ker sem že kot otrok sanjaril o tem, kako bom kot misijonar ob strani sv. Mihaela plezal čez hribe in doline. Kako sem mogel priti na misel, da bodo tu griči in hribi, še danes ne vem, kajti rojen sem v deželi, ki je ravna kakor hlebec kruha, v Holandiji. Ako stojiš vrh hriba sv. Mihaela, ne vidiš, kamorkoli seže oko, drugega ko gosto grmovje, milijon dreves in bujno zelenje.

Siva dolgorepa opica mi je za soseda in me vsak dan obišče; le škoda, da boleha na kleptomaniji (krade). Te živali posebno ljubijo ameriško pšenico; mi jo sejemo zanje. Ako jim pokažemo, da je treba leteti, ker bo sicer padalo po hrbtih, hitro izginejo na drevesa, v rokah pa imajo polno naropanega sadja. V Bakosse so vsakovrstne živali, divje in domače. Ena žival pa je, ki je značilna zlasti za misijon sv. Mihaela in je drugje sploh ne dobiš, ako prehodiš vso Bakosso. Pojavi se o mraku, brenči okrog, zdaj nizko, zdaj visoko in visoko in sveti kakor mala žarnica. Ako jo skušaš ujeti, ti izgine izpred oči, čeprav je v bližini in vidna onim, ki so nekoliko oddaljeni. Pravimo ji lučka iz Basenge.

Ali je Baseng velik misijon? Prosim: približno 15 tisoč kvadr. milj. Prometno sredstvo so glave naših črncev. Zelo bi potrebovali par avtomobilov. Naših 6.000 kristjanov in 3.000 katehumenov stanuje v malih gručah po dolinicah med grmičevjem. 25.000 spovedi, 45.000 svetih obhajil, 50 sv. poslednjih olj, 800 krstov, 150 ali še več porok vsako leto; to so sadovi našega rednega potovanja. Kadar gre misijonar na tako misijonsko potovanje, ve da se bo vrnil šele po 2 do 3 mesecih.

„Kakor trta brez ran ne poganja mladik in brez oranja žetve ni; kakor ogenj ne zaplamt brez pihanja kisika; tako tudi čednost brez nasprotnika zgubi prožnost in zasluženja ni tam, kjer ni težkoč.“

Kratek pregled.

Apostolska prefektura Kroonstad.

Pismo msgr. Leo Klerlin-a iz družbe Očetov sv. Duha, apostol. prefektura v Kroonstad-u.

V preteklem letu je narastlo število katoličanov od 2990 na 3579; katehumenov pa od 1043 na 1637. Šole pa so se pomnožile od 10 na 12, šolarji od 1191 na 1496. Zlasti kar se šol tiče smo v velikih zadregah, ker nas vlada ne podpira. Navzlic temu nas črnci mnogokrat prosijo, naj otvorimo novih šol, ker da bi rajši pošiljali svoje otroke v naše šole. Žal, da jim moremo le malokedaj ustreči, ker ne moremo tako hitro napredovati, ker nam manjka denarnih sredstev za zidavo in vzdrževanje takih šol.

V Heilbronu smo otvorili šolo z 200 otroki, izmed katerih dobivamo polagoma novih katehumenov. Šolska kapela še ni popolnom dokončana, tako da moramo še vedno poučevati v borni koči. Tako smo nedavno preyzeli novo šolo v Vrede, kjer še ni nobenega katoličana. Šteje 250 učencev, ki v zgornem pregledu še niso všteti. Poučujemo v protestantovskih najetih cerkvah, katekizem in božjo službo pa opravljamo v nekem za to prirejenem skednju.

V preteklem letu smo morali izdati samo za šolske namene in druge misijonske potrebe 1526 funtov šterlingov, poleg tega pa za nova poslopja (kapele in šole) 1328 funtov šterlingov.

Te misijonske stroške smo mogli deloma le zato pokriti, ker nas je Družba sv. Petra Klaverja tako veliko-dušno podpirala. Misijonarji in sestre žive v veliki revščini, da čim več prihranijo za misijonske namene; zato je pa Bog preteklo leto naše delovanje tako bogato blagoslovil.

Gole oblačiti.

Iz pisma sestre Tadeje O. S. B., Windbuk:

Na veliki pristavi je bilo na božični večer prvo sv. obhajilo za 30 odraslih in otrok in sv. birma za 60 drugih. To je bila lepa slovesnost in veselje za nas in za ljube zamorce. Mogli smo lepo porabiti oblačilca, ki ste nam jih poslali. Nekaterim smo jih samo posodili, ker smo jih pri prihodnji slovesnosti zopet rabili.

Neka zelo stara ženica se je silno veselila na svoje prvo sv. obhajilo; zato se je hotela tudi po zunanje okrasiti za sprejem visokega gosta. Ni pa imela „svatovskega“ oblačila in denarja prav nič. Vstopila se je na predvečer praznika ob določeni uri pred vrata bolnice, da dobi obleko, ki ji jo je bila obljubila naša mati prednica. Ko jo je pomerila in ji je zelo lepo pristojala in je povrh dobila še rožni venec, se je veselila kakor otrok. Tako okrašena je smela ljubega Jezusa obiskati v domači kapeli. Takoj ko je vstopila je padla na kolena in začela glasno moliti v jeziku Kafrov in Boga prositi za dobre ljudi, ki so ji pripomogli do tako lepe obleke. Poslej ni imela nobene druge želje, kot da bi ljubi Jezus kmalu prišel v njeno srce.

„Bog je dober in darežljiv, pa le napram dobrim in darežljivim. Nič ne bo kalilo sreče družine, četudi najboljšega sina Bogu daruje. Taka zguba je dobiček; kajti Bogu ne manjka sredstev, ne dobrote, da to, kar se mu je dalo, vrne z obrestmi.“

Zvestoba krščenca.

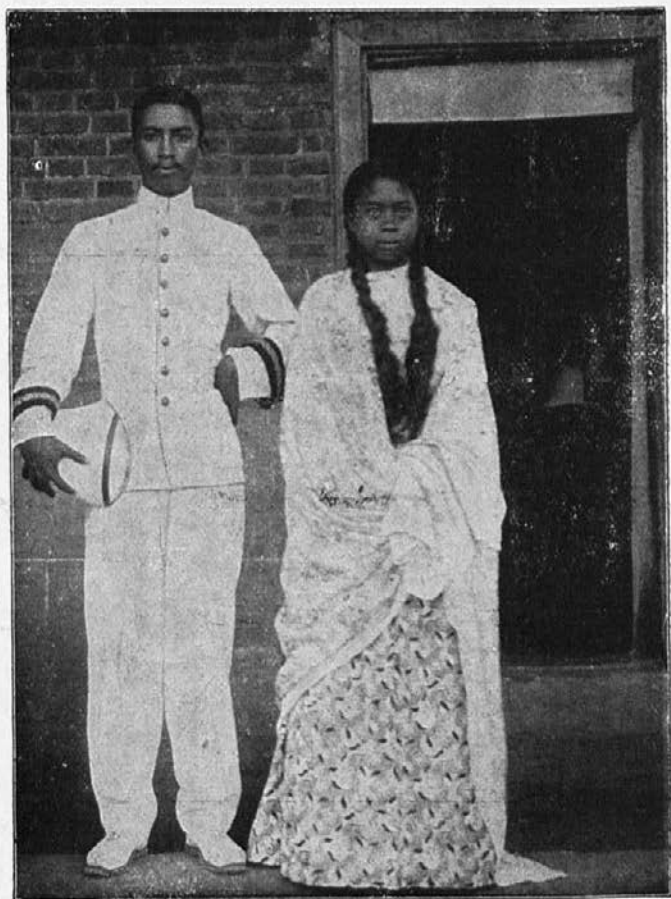
P. Figueredo S. J.

Radimy, vnet katehumen, je bil pravkar dokončal duhovne vaje, ki smo jih imeli za mladeniče naših katoliških zvez na Madagaskarju. Komaj se je vrnil domov, je zbolel in mu je bilo od dne do dne huje. Ko so njegovi paganski prijatelji in sorodniki to zvedeli, so ga, četudi se je branil in zoper voljo njegove žene izvlekli iz njegove hiše in so ga odvedli k sebi. Ko so ga na ta način ujeli, so ga hoteli prisiliti, da bi zavžil tekočino, ki so jo pripravili paganski čarovniki. Toda zastonj so se trudili. Radimy je zaklepal usta in stiskal zobe! Ko pa je truden od boja, nekoliko zadremal, so njegovi paganski sorodniki porabili to priliko, da so mu razklenili usta z ročajem žlice, da bi mu vlili tako tekočino v usta.

Naenkrat se Radimy zbudi, sede na postelji in reče okrog stoječim: „Rajši me umorite kot, da bi me prisilili, da bi zavžil vražarsko zdravilo. Tako boste hitreje dosegli svoj namen; kajti dokler je sapa v meni, ne bom nikdar

vžil vašega zdravila, ki je strup za mojo dušo; [zakaj jaz sem katoličan.“

Zdaj so bili pagani premagani. Radimy-ja so zopet odvedli na njegovo stanovanje, kjer je vsled ljubeznive

Krščanski par iz zamorske poglavarjeve družine.

postrežbe svoje žene zopet okreval. Upa, da bo kmalu mogel nazaj v Ambohibelomo, da bo tukaj krščen.

Lahko si mislite, kako smo veseli, da ga bomo zopet videli.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

V zelo hudi bolezni, kjer je bila vsa zdravniška pomoč brezuspešna, sem se z zaupanjem zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski. Obljubila sem javno zahvalo in dar za misijone, če bo prošnja uslišana. Danes izpolnjujem svojo obljubo, se prisrčno zahvaljujem za prejeto milost in pošiljam 100 Din za misijone. — U. B., Trbovlje.

Zahvaljujem se Mariji Ter. Ledóchowski za uslišano prošnjo in pošiljam mal dar za misijone. — A. S., Sela-Bučé.

To noč mi je postalo tako hudo v glavi in po celem telesu, da sem bila v strahu, da na nagloma umrjem. Brž sem se zaupno zatekla k Mariji Tereziji Ledóchowski in sem zaužila košček njene obleke. Hvala služabnici božji, odleglo mi je, tako, da sem takoj vstala in šla pisat njej zahvalo. Pristrčna hvala njej, ki mi je že večkrat pomagala. Pošiljam obljubljeni dar za najbolj uboge zamorčke. Vsi, ki to čitate, imejte zaupanje do Marije Terezije Ledóchowske, katera nam tako rada pomaga v vseh zadevah. — Marija Lampret. Vojnik.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski, ker mi je pomagala v neki nujni zadevi. Pošiljam obljubljeni dar 50 Din. — H. J., Megojnice.

V neki silno veliki stiski sem se priporočila Mariji Tereziji Ledóchowski in sem bila uslišana. Zato se ji iskreno zahvaljujem in pošiljam obljubljeni dar za misijone ter prosim objave v „Odmevu“. — A. N., Makole.

Priporočila sem se v stiski služabnici božji Mariji Tereziji ter bila uslišana. Zahvaljujem se ji in pošiljam obljubljenih 10 Din. Večji znesek pa pošljem ob prvi priložnosti. Priporočam se ji še nadalje. — A. P., Rogaška Slatina.

V zahvalo pošiljam mal dar. Velikokrat sem se zatekla v dušnih in telesnih bridkosti k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in na veliko veselje sem bila uslišana. Obljubila sem vestno objavo v „Odmevu“. Odslej želim po svojih močeh sv. misijone podpirati. — N. N., Koroško.

V neki zadevi sem se zatekel k Mariji Tereziji Ledóchowski in obljubil dar, če bom uslišan. Izpolnjujem svojo obljubo, pošiljam 100 Din za misijone in se iskreno zahvaljujem za prejeto milost. — P. L., Velika Nedelja.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji, ki mi je pomagala v neki zadevi, prilagam v zahvalo 50 Din ter prosim objave v „Odmevu“. Prosim služabnico božjo, da mi pomaga še v bodoče v vseh stiskah in nadlogah. — J. K., Št. Vid.

Izgubila sem večjo vsoto denarja. V stiski sem se obrnila za pomoč k Mar. Ter. Ledóchowski. Obljubila sem dar za misijone in javno zahvalo v „Odmevu“, ako denar najdem. Proti pričakovanju sem denar našla na kraju, kjer je šlo več ljudi mimo. Pošiljam obljubljeni dar 60 Din in prosim objave v „Odmevu“. Priporočam se ji še v neki stiski in obljubljam dar za afriške misijone in javno zahvalo, če bom uslišana. — A. T., Loka.

V zahvalo služabnici božji za uslišano prošnjo Din 10 — J. Č., Černolica.

Zahvaljujem se Mariji Ter. Ledóchowski za srečno prestano operacijo na želodcu in se ji priporočam še v nadaljno pomoč. Pošiljam obljubljeni dar Din 100 — za misijone. — J. F. Griže.

Najpristrčneje se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za ljubo zdravje. — Ana Natlačen, Otok.

Pošiljam dar v zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski za hitro pomoč v boleznih pri živini. — J. Š., Moloharna.

Najpristrčneje se zahvaljujem služabnici božji za uslišano prošnjo. — E. K., Čeplje.

V zahvalo Mariji Tereziji Din 50 za afriške misijone. — P. V., Loka.

Nekoč sem se v neki zelo važni zadevi priporočila Mariji Ter. Ledóchowski, obljubila javno zahvalo in dar, če bom uslišana. Kmalu mi je došla pomoč in pošiljam v zahvalo mal zavojček. Vsakemu priporočam, da se v stiskah zatečete k tej služabnici božji. Tudi jaz se ji priporočam v neki drugi zadevi in upam uslišanja. — F. Z., Libna.

Z materjo sem se zatekla v več važnih zadevah k Mariji Tereziji Ledóchowski in sem bila uslišana. V zahvalo pošiljam 200 Din za odkup sužnja na ime Terezika od Jezusa in prosim objave v „Odmevu.“ — N. N., naročnica „Odmeva“.

Ljuba grofica Ledóchowska, pošiljam ti v zahvalo 100 Din za tvoje uboge zamorčke, ki so v stiski, ker si tudi ti meni pomagala, ko sem se v stiski zatekla k tebi. Priporočam se ti še v bodoče. — Mici Škerjane.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišane prošnje in darujem skromen dar 20 Din za uboge misijone. Priporočam se ji še nadalje v dveh važnih zadevah. — Al. Š., Ljubljana.

V neki grozni družinski nesreči sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in je na tako čudovit način pomagala. Naj na kratko povem: Lani na Veliko soboto je sin Janez pregledoval svojo puško, pa nesrečno se je ista sprožila in zadene zraven sedečo sestro, šiviljo in ji prizadene grozne rane na obrazu. Zobe in nebo ji vrže ven, tudi oči ji pokvari, skratka grozne rane po vsem obrazu. V gotovosti, da hči umrje, se zaupno obrnem na grofico Ledóchowski, jo prosim, če mi hčer ozdravi in da ne ostane slepa, da darujem 100 Din za zamorčke. Hči je zopet zdrava, dobi nove zobe in nebo, oči pa so skoraj dobre. Iskrena hvala veliki služabnici božji, ki nam je tako čudovito pomagala. — Mati Antonija Hanzel, Drakovci.

V zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski pošiljam mal dar za misijone. — A. T., Sela.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za srečno prestano operacijo na želodcu ter se ji priporočam še nadalje za pomoč. Pošiljam obljubljeni dar 100 Din. — J. F., Mogojnice.

Pošiljam v zahvalo Mariji Ter. za dobljeno zdravje Din 50 — M. F., Beltinci.

Bila sem zelo bolna, pa ker sem našla v „Odmevu“ in „Zamorčku“ mnogo priporočil in uslišanj na priprošnjo Marije Terezije Ledochowske, sem se tudi jaz v svoji bolezni priporočila njej in in sv. Mali Tereziki. Hvala Bogu za to najdbo, ker tudi jaz sem prejela skoro do cela tako zaželjeno zdravje. Pošiljam v zahvalo dar in želim, da mi pošljete „Odmev“ in „Zamorčka“.
N. N.

Prip. uredn. V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se mi v vsem, kar se je v zgoraj omenjenih uslišanjih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: J. Š. Ljubljana, v neki zadevi. — M. Š. pri Kranju, v hudi bolezni — M. J., Primskovo, priporoča v težki bolezni sebe in moža ter obljublja dar, če bo uslišana. — N. L., za mir in ljubezen v zakonu. — A. P., Hlebee. Čitajoč v misijonskem mesečniku „Odmev iz Afrike“ razne zahvale, se priporočam služabnici božji Mariji Tereziji, da bi dobil zaželjeno službo. Če bom uslišan, obljubljam dar 100 Din za misijonske potrebe, dva botrinska darova in vsako leto ob obletnici uslišanja za en botrinski dar. — N. N., župnik, Mariji Tereziji Ledóchowski in sv. Petru Klaverju v zelo težkih zadevah. — Rodbina Kranjc, Čeplje, se najprisrčneje pripora služabnici božji za ljubo zdravje in v neki zadevi. Obljublja dar, če bo prošnja uslišana.

Albert Odengo.

Piše P. Janez Pecei, od Sinov presv. Srca, misijonar v Sudanu.

„O de ngo“ t. j. „ti si iznašel vodo“, tako ga je imenovala mati, ko je prišel na svet in držalo se ga je ime Odengo.

Ko se je 1912 ustanovil misijon sv. Jožefa v Mboro, je bil Odengo med prvimi, ki so prišli blizu. Pri krstu je dobil ime Albert. Poslej se je imenoval Albert Odengo to je: tisti Albert, ki je iznašel vodo. In res je prišel do vode, do tiste, ki opere človeško dušo, da je čista in spsobna za nebesa.

Ko sem dospel v misijon in začel spovedovati, sem kmalu postal pozoren na mladega moža. Bil je velik in mlad in močan ter je šel vsako nedeljo med sv. mašo k spovedi. Naenkrat pa ga več ni bilo. Toda nisem mnogo premišljeval, zakaj ga ni. Zamorci imajo povsod svoje sorodnike, ki jim dajo polente jesti, ali pa se potepajo brez dela po gozdu in okolici. Neki večer sem molil svoj brevir ob potu, ki pelje v bližnji gozd, pa se mi približa nek mož semkaj po cesti. Bil je Albino (t. j. sin smrti). Tudi on je

bil kristjan že iz početka misijona. Rekel mi je, da je njegov brat Albert zelo bolan in me prosil, naj ga obiščem. Ako zamorci trdijo o kom, da je bolan ali celo zelo bolan, jim ni vselej verjeti, kajti ponavadi je le kaka slaba prebava tako, da je drugi dan bolnik že dober. Zato me novica o Albertovi boleznini ni bogve kaj vznemirila. Solnce je bilo že zašlo in mrak je legal na okolico, vendar sem se odločil da grem k bolniku. „Sin smrti“ me je peljal preko trave in nizkega grmovja v gozd.

Po nekaj časa hoje sva prišla na prostor v gozdu, ki je bil izsekan, sredi tega prostora je stala koča s šupo. Vstopila sva in zagledala moža, ki je ležal na slami na tleh. Ko naju je zagledal, se je trudoma dvignil. Spoznal sem ga ob svitu ognja, ki je gorel na tleh poleg ležišča. Bil je mož, ki je vsako nedeljo prišel med sv. mašo k spovedi in ki ga že dolgo nisem bil videl. Pozdravil sem ga in ga vprašal, kako mu je. Zdaj sem šele zvedel za njegovo ime in pa za vzrok, zakaj je bil izginil. Pokazal mi je svoje noge, ki so bile zelo zatekle. Potipal sem mu žilo in dognal, da ima visoke vročino. Njegov brat je kar naravnost rekel: „Ta bolezen je nevarna. Albert bo umrl.“

Vprašal sem bolnika, če bi se hotel spovedati. Rekel je, da me je baš zato dal poklicati. Skupno sva zmolila češčenomarijo in sva Mater božjo prosila za pomoč, nakar se je bolnik spovedal. Priporočil sem mu, naj se prav lepo pripravi za sv. obhajilo za prihodnji dan in sem mu obljubil, da mu še ta dan pošljem čaja, zdravil in sladkorja. „In en rožni venec,“ je zaprosil bolnik, češ da ve, da to noč ne bo mogel spati in bi zato rad molil k Materi božji.

Bil je zelo ginjen, toda vsa zunanost je pričala, da je bil popolnoma vdan v božjo voljo. Še sem ga nekoliko tolašil s prijaznimi besedami, potem sem se podal domov. Albino, sin smrti je šel z menoj. (Dalje.)

Popolni odpustki,

ki jih lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

2. februarja, na Svečnico,

24. februarja, praznik sv. apostola Matija.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Priporočila v molitvah.

Sv. Kunigunda — Ljubljana — Žikorce — Železniki — Drvanja — Topolščica — Jezersko — Sadinja vas — Komenda.

A. K. S. v neki važni zadevi (dar Din 100,-) — Neka družina presv. Srcu Jezusovemu, sv. Antonu, Mali sv. Tereziki in Mariji Tereziji Ledóhowski za rešitev gospodarskega poloma in v neki srčni zadevi. Obljubljena je zahvala in dar — Barbika V. Podravlje sv. Antonu, Mariji Tereziji Ledóhowski v hudi duševni in telesni stiski. Obljublja dar, če bo prošnja uslišana — V. G. Frankolovo, sv. Antonu v neki važni zadevi (dar 8 Din) — F. Z. Libna, sv. Antonu, sv. Mali Tereziki in Mariji Tereziji Ledóhowski v neki važni zadevi. Obljublja zahvalo in dar.

Zahvale.

N. N. Materi Božji in Mar. Ter. Ledóhowski za večkratno uslišanje (dar 100 Din za misijon) — A. K. Poljčane, presv. Srcu Jezusovemu in Mar. Tereziji Ledóhowski in sv. Antonu za pomoč v veliki stiski in boleznih živine (dar 25 Din) — R. F. Ljubljana, Mali sv. Tereziki za uslišano prošnjo (dar 50 Din); priporoča se še v neki važni zadevi in obljublja dar 50 Din — N. N. v zahvalo sv. Antonu in Mali sv. Tereziji za hitro pomoč v bolezni (dar 60 Din) — M. H. v čast sv. Tereziki Deteta Jezusa za ozdravljenje dolge bolezni. Še preden sem dokončala devetdnevnicu je bila prošnja uslišana (dar 120 Din) — Z. Z. Maribor, sv. Mali Tereziki, škofu Slomšek, Mariji Tereziji Ledóhowski, sestri Celini za ljubo zdravje (dar 400 Din) — A. K. Mengeš, se zahvaljuje preblaženi Devici Mariji za čudežno uslišanje v neki važni zadevi, v kateri ni bilo izhoda. Najpristrčneje se ji zahvaljujem. S polnim zaupanjem se obračam ponovno do presv. Srcu Jezusovega in do ljube Matere Božje v neki drugi važni zadevi in obljubim dar Družbi sv. Petra Klaverja, če bo prošnja uslišana — Č. R. A. sv. Mali Tereziki za uslišanje (Din 100 kot botrinski dar zamorski deklici Mala Terezika) — T. G. Savec sv. Antonu, sv. Mali Tereziki in Mariji Tereziji Ledóhowski za več uslišanj (dar 17 Din).

Morda se čutiš poklicano?

Dekletom, ki so zavzete za misijone in čutijo v sebi poklic za redovno življenje, toplo priporočamo knjižico: **Poklic pomožne misijonarke za Afriko.** Cena Din 4.50. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana.

Prosimo!

Pri frankiranju pisem in dopisnic upoštevajte nove poštarne tarife. Na pismo je treba nalepiti znamko za Din 1.50, na dopisnico za 75 par. Prejšnje znamke niso več veljavne. Če jih kdo nalepi na pismo, moramo mi plačati kazen. Oprostite nas teh stroškov! Za to lepo prosí uprava „Odmeva“.

? Kaj je ? „Zamorček“ ?

Misijonski list za mladino.

Kot na polju misijonskega slovstva zelo poceni, letno samo 7 Din, ter zasluži zato največje razširjenje.

Veselje otrok.

Vsled svojih zanimivih povesti, pesmic, lepih slik in ugank je pri otrocih splošno priljubljen.

Tolažba starišev.

Ker nudi čitatelju, koristno in obenem zabavno berilo, ki odvraca otroke od slabe družčine.

Sotrudnik učiteljev.

V svojih poročilih razširja znanje o tujih deželah, ljudstvih in šegah, o živalstvu in rastlinstvu, ter tako pomaga otrokom bistriti njih razum.

Zbirka zgledov za katehete.

Vedno poroča o novih zgledih iz lastnih skušenj misijonarjev o verski zvestobi, duševni moči, požrtvovalnosti itd. iz življenja zamorčkov.

Zato naj bi oveselili otroke:

Starši, s tem, da vsaj za poskušnjo eno leto naročijo mesečnik „Zamorček“.

Učitelji, s tem, da opozorijo svoje učence na mesečnik „Zamorček“.

Kateheti, s tem, da povzamejo lepe zgleds za otroke ter obenem širijo in priporočajo mesečnik „Zamorček“.

Naroča se pri

Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani
Metelkova ulica 1.